

ZACHARIAS OM ZIJN ONGELOOF BESTRAFT

Door Ds. L. Huisman

Zingen: Psalm 25:1

Lezen: Lukas 1:1-25

Zingen: Psalm 18:8,9

Lofz.v.Maria 6,7

Lofz.v.Zach. 4

Gemeente, de tekst van de prediking vindt u in Lukas 1:18-20:

En Zacharias zeide tot den engel: Waarbij zal ik dat weten? Want ik ben oud, en mijn vrouw is verre op haar dagen gekomen. En de engel antwoordde en zeide tot hem: Ik ben Gabriël, die voor God sta, en ben uitgezonden, om tot u te spreken, en u deze dingen te verkondigen. En zie, gij zult zwijgen, en niet kunnen spreken, tot op de dag, dat deze dingen geschied zullen zijn; om dies wil, dat gij mijn woorden niet geloofd hebt, welke vervuld zullen worden op hun tijd.

Zacharias om zijn ongelooft bestraft. Zien wij:

I. Het ongelooft van Zacharias ondanks de tekenen, die hij kreeg.

II. De trouw van God ondanks het ongelooft van Zacharias.

Gemeente,

Christus is het Licht der wereld. Het is opgegaan, daar waar niets was dan dood en donkerheid. Hij is gekomen als de Zon der gerechtigheid, om te schijnen in duistere, kille, onvruchtbare, stenen harten der mensenkinderen. Hij is gekomen als het Licht, zo groot zo schoon, gedaald van 's hemels troon, om volk bij volk de ogen te verlichten. En toch heeft de mensheid in grote meerderheid de duisternis liever gehad dan het licht. Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Waarom niet? Omdat hun werken boos waren.

En al wie kwaad doet, schuwt het licht. Zij volharden liever in hun boosheid dan dat zij komen tot de lichtglans van Zijn genade. Zij gaan liever met het goed dezer wereld de eeuwige duisternis in, dan los te laten hetgeen van beneden is en te komen tot Zijn genade.

En het is na twintig eeuwen nog niet veel beter geworden in deze wereld. Want dat Licht schijnt nog, ja het zal blijven schijnen op deze aarde, totdat Hij gezien wordt op 's hemels wolken. Maar ook nu moet Hij van velen zeggen: Ik ben gekomen tot het Mijne, maar de Mijnen hebben Mij niet aangenomen. Het Mijne, doordat Ik ze het merk- en veldteken van Mij in het teken des doops op hun voorhoofd liet drukken. Het Mijne, doordat Ik ze Mijn Woord bekend liet maken en ze deed leven in het midden van Mijn volk.

En waarom niet? Omdat zij de duisternis liever hebben dan het licht. Omdat hun werken boos zijn, haten zij het licht. Laat ons ons hart onderzoeken bij het licht van Gods Woord. Hoe is onze verhouding ten opzichte van Christus? En niet alleen diegenen, die Hem geheel verwerpen, maar ook diegenen, die uit de duisternis geroepen zijn tot het licht, Die de stem van de Zoon van God hebben gehoord en zijn levend gemaakt door de Heilige Geest. Die weten wat het is te wandelen in het licht. Ook van diegenen wordt dikwijls getuigd:

Maar Mijn volk wou niet
naar Mijn stemme horen.

Israël verliet

Mij en Mijn geboôn
't Heeft zich and're goon

Naar zijn lust verkoren.

Zie het maar in het woord van onze tekst. Hier staat een oude priester, vergrijsd in de dienst des Heeren. Hier staat hij in de nabijheid Gods, bij het reukofferaltaar, in het Heilige, als

ambtsdrager. En hij geloofde de Heere niet. O, wat een strijd heeft het Christus gekost het ongelooft te overwinnen in de zijnen. Maar ook, wat een strijd kost het Hem nu nog eer Hij de zondige mens, de nietige mens zover krijgt dat hij zijn zaligheid alleen bouwt op Zijn gerechtigheid. En eer zij Hem geloven op Zijn Woord.

De dagen waarin Zacharias leefde, waren dagen waarin er weinig verwachting meer was van God. De dienst van God kenmerkte zich door grote oppervlakkigheid. Het woord genade was een uitgesleten holle klank geworden. Een deel van het godsdienstig volk vertrouwde op hun nauwgezette plichtsbetrachting en een overgrote rest had het hopen op de Messias verleerd en leefde als de vervloekte schare die de Wet niet kende. Onder de regering van de Edomiet Herodus, bijgenaamd de Grote, was er een tijd van betrekkelijke welvaart bij Israël aangebroken. Die Herodus de Grote wist hoe hij het volk bekoren moest. Hoe hij het aan moest leggen om het volk aan zijn zijde te krijgen. Hij heeft op allerlei wijzen meegewerkt om zich te maken Herodus de Grote. Het was in de dagen van zijn regering een tijd dat de mensen hun hart konden ophalen. Want die Herodus heeft in Jeruzalem een theater en een schouwburg gebouwd. Hij heeft dus wel gezorgd dat de mensen net als in het groot Romeinse rijk brood en spelen hadden. Maar hij wist ook dat er onder de Joden nog een deel was dat vasthield aan de vaderlijke godsdienst. Daarom heeft hij ook dat deel van het volk aan zijn zijde gekregen, door voor hen de tempel te verfraaien. De eerste tempel is verwoest door Nebukadnezar, maar na de ballingschap in Babel is er een nieuwe tempel gebouwd onder leiding van Zerubbabel. Deze tempel is door Herodus deel voor deel vernieuwd en in grote luister hersteld. Alles wat u tegenglansde was marmer en goud. Het was een pronkstuk waar de Joden wat trots op waren.

Dus op deze wijze heeft hij ook de godsdienstige mens aan zijn zijde gekregen. U merkt wel, het was al precies als in onze dagen: ieder kreeg zijn zin. Die om subsidie vroeg voor een schouwburg kreeg het, en die om subsidie vroeg voor de kerkbouw kreeg het ook. Hij stelde alles op één lijn en zodoende had hij alles op zijn hand. Zowel degenen die dan nog wandelden in de wegen van hun godsdienstige vaders, als ook degenen die wandelden naar het goedgevoelen van hun eigen verdorven vlees. Maar hoe groot die koning zich ook maken mocht in het midden van het goddeloze volk, de Heere spot met koningen, die zeggen: Laat ons Zijn banden verbreken en Zijn touwen van ons werpen. God in de hemel spot met Herodus de Grote en openbaart Zich aan een priester, aan een betrekkelijk onbekend man in het midden van Israël. Een priester, die bij velen niet bekend was. Die gewoon op zijn beurt de dienst vervulde in het huis des Heeren. Hij zag geen groten aan, maar heeft z' in hunne waan, gans ledig weggezonden, zo zou de moeder des Heeren straks zingen. Hij ontfermt Zich op het gebed der armen. Gods kinderen moeten soms lang wachten. Gods weg is altijd door de zee en Zijn pad in diepe wateren. En ga maar eens aan het strand staan of aan de kant van een rivier. Ziet u daar een pad? Ontdekt u daar een weg? Nee, u ziet niets dan een golvende watermassa. Welnu, zo gaat God ook Zijn weg in het hart van Zijn volk. Zie het maar bij deze priester. Hij is uit het strijdbaar geslacht van Levi. Levi, die mannen voortgebracht heeft van ouds af, die ijverden voor de Naam en voor de dienst des Heeren. Levi, de heldenstam die menigmaal Gods gerechtigheid geoefend heeft. Levi was het die aan de zijde van Mozes streed, toen het volk het verzondigd had met het maken van het gouden kalf. Levi, die in de zonden van Baäl Peor opstond, want zo staat het in Psalm 106: "Toen stond Pinehas op en oefende gericht."

Nu uit dit heldengeslacht is er een nagenoeg vergeten priester, die door God wordt aangezien in ontferming. Wij lezen het: in de dagen van Herodus de koning van Juda was er een zeker priester, met name Zacharias, van de dagorde van Abia, en zijn vrouw was uit de dochteren van Aäron en haar naam was Elisabet. Hij had dus ook een vrouw getrouwd uit het priestergeslacht. Dat hoefde de priester niet te doen, hij mocht ook buiten het huis van Aäron uit Leegvis stam een vrouw nemen, ja hij mocht ook uit één der andere stammen een vrouw

trouwen. Maar deze priesterzoon had zijn vrouw gekozen uit het priesterlijk geslacht en dit verhoogde zijn aanzien. Van deze mensen nu geeft God een loffelijk getuigenis. Zij waren beiden rechtvaardig voor God, wandelende in al de geboden en rechten des Heeren onberispelijk. Dit vormde een scherp contrast met de meeste priesters in die dagen. De meeste priesters vreesden God niet. In plaats van de schare te onderwijzen, vloekten ze de schare die de wet niet wist. De meeste priesters waren hoogmoedig en leefden als heersers over de kudde. Ze namen de wol en het vlees van de schapen, maar zij weidden hen niet. Zij dronken zelf de bezonken wateren, gelijk Ezechiël geprofeteerd had, en het overige vermodderden zij met hun voeten. "Gij eet het vette en bekleedt u met de wol, gij slacht het gemeste, maar de schapen weidt gij niet. Het zwakke sterkt gij niet en het kranke heelt gij niet, en het verbrokene verbindt gij niet, en het weggedrevene brengt gij niet weder, en het verlorene zoekt gij niet. Maar gij heerst over hen met strengheid en met hardigheid".

De herders wisten niet meer wat het was te dienen. Maar deze man maakte de uitzondering op de helaas algemene regel. Hij en zijn vrouw waren rechtvaardig voor God. Dat betekent niet dat zij geen zonden hadden, maar dat er in hun leven een licht gekomen was, dat er in hun leven genade verheerlijkt was, die een stempel drukte op hun gehele levensopenbaring. Zij waren dus niet zonder zonden, dat zou straks wel blijken uit het ongeloof van Zacharias, maar hun leven stond onder de heerschappij van Gods genade. De zonden heersten niet meer over hen. Hoewel Zacharias straks de grootste, bitterste zonde zal doen, die een kind van God doen kan, namelijk ongelovig zijn. Het beginsel van het leven, wat uit God is, drukte het stempel op zijn spreken, op zijn handel en levenswandel in zijn gezin en ook in zijn ambtelijke loopbaan. Er was een ander leven in Zacharias en Elisabet, dat strijd voerde tegen de zonden van het vlees. Er was iets anders in het leven van Zacharias dan bij de meeste priesters. Iets anders dan dat schrapen, dat halen, dat vloeken van het volk, daar de andere priesters in ten onder gingen. Er was iets in zijn leven van de priesterlijke bediening van Christus. Hij kende de bewogenheid der liefde van de herder over het verlorene. Nu, deze man heeft God verkoren om vader te mogen zijn van de voorloper van Christus. Van de grote heraut, die in de kracht van Elia voor het aangezicht van Jezus Christus zou heengaan om Hem de weg te bereiden.

Toch was dit priestergezin niet onverdeeld gelukkig, Nee, er was een gedurige smart in hun hart. Zij misten de kinderzegen. Deze hoop, die in elk christelijk gezin zal leven, was voor Zacharias en Elisabet nooit vervuld geworden. Nooit hebben zij zich mogen verblijden in de gemeenschap met het nieuwe leven. Nooit is te dezen opzichte hun huwelijksliefde gezegend geweest.

In de tweede plaats was het nu zo, dat de jaren waarin zij nog gehoopt hadden dat de Heere hun versmaadheid zou wegnemen, waren voorbij gegaan. Want zij waren beiden verre op hun dagen gekomen. En met de jaren was ook hun hoop verflauwd en hun gebed ingezonken. Maar met deze verdrongen hoop, in al hun teleurstelling heeft Zacharias toch de dienst des Heeren niet vaarwel gezegd, maar bleef hij met zijn vrouw de Heere verwachten. Nu was de tijd aangebroken dat Zacharias zijn dienstwerk in het huis van God zou hebben te vervullen. Wegens het grote aantal priesters waren zij ingedeeld in 24 klassen, zestien uit Aärons oudste zoon Eliazar en acht uit Ithamar.

Dan werd in die klasse, die soms honderden priesters bevatte, het lot geworpen opdat zo op een eerlijke wijze zou worden aangewezen wie van de priesters er dienst mochten doen in de tempel. Wie van hen de offers mocht brengen en vooral wie van hen de op één na hoogste dienst zou mogen verrichten, namelijk staan bij het reukofferaltaar in het heilige. Alleen de hogepriester had een nog heerlijker bediening, die mocht éénmaal 's jaars, en dan niet zonder bloed, in het heilige der heilige tot God naderen.

En juist op Zacharias valt het lot om het reukofferaltaar te bedienen. Hem is deze hoge eer te beurt gevallen. Zo heeft dan God in al zijn droefheid hem toch niet vergeten. Nee, de Heere

had zijn stem gehoord en hierin mocht hij Gods gunst aanschouwen. Hij mocht staan in het heilige voor Gods aangezicht en bidden voor zijn volk, dat hij lief had. Als hij nu het priesterambt voor God bediende in de beurt van zijn dagorde, lag het volk buiten in de voorhof geknield. Het volk lag biddende en wachtende tot de rook van het reukwerk door de openingen in de tempelmuren opsteeg voor God.

Dat reukofferaltaar had een bijzondere betekenis. Dat stond in het heilige. U weet wel, het huis des Heeren was verdeeld in twee delen. Het heilige der heiligen en het heilige. Nu stond dat reukofferaltaar in het heilige, dicht bij de ingang tot het heilige der heiligen. Nu moesten op dat reukofferaltaar de kolen gelegd worden van het brandofferaltaar. Het brandofferaltaar stond in de voorhof, daar werden de geslachte beesten op gelegd en verbrand. Daarop werd de verzoening teweeggebracht. En nu moesten van die vurige kolen genomen worden van de plaats waar de verzoening was teweeggebracht en deze moesten dienen om het reukwerk aan te steken.

Alles vol heerlijke symboliek. Immers de gebeden der heiligen zijn alleen maar aangenaam voor God, indien zij steunen op de gerechtigheid van de Gekruiste, van het offer. Laat ook onze kindertjes er eens aan denken wat het betekent, wanneer zij hun gebedje besluiten met de woorden Om Jezus' wil, Amen. Ditzelfde mochten ook de kinderen van het Oude Testament reeds leren in de tempeldienst.

Het indrukwekkend ogenblik is aangebroken. De priester is alleen binnen. Hij neemt de schaal met reukwerk en strooit met milde hand het reukwerk over de gloeiende kolen, zodat het gehele vertrek gevuld wordt met de rook van het reukwerk. Geheiligde stemming vervulde het hart van de godvrezende priester. Hier stond hij tussen een schuldig volk en een rechtvaardig en heilig God. Hier staat hij als de Middelaar van het Oude Verbond. Als het type van Christus, die zijn gebeden opzendt tot God. Ondertussen lag het volk buiten te smeken om de vrucht van die voorbede in hun ziel te mogen ontvangen.

In deze ogenblikken is het dat er een lichtende gedaante tot Zacharias komt, die plaats kiest aan de rechterzijde van het altaar. Dat was tussen de kandelaar en tussen het reukofferaltaar. Dat was aan de zijde waar het licht vandaan komt. Waar het licht van de kandelaar alle voorwerpen beschijnt, daar staat de engel als symbool van het Licht dat haastelijk in de wereld komen zal.

Die engel heeft een zeer bijzondere boodschap voor Zacharias. O, het is zo lang geleden dat de hemelen zich openen en dat engelen Gods nederdaalden. Na een nacht die eeuwen geduurd heeft, komt God op een bijzondere wijze de duisternis te doorboren.

Terwijl daar een oude priester staat te bidden voor het volk, komt Gods boodschapper binnen. En luister eens met welk een verrassende boodschap een biddende zondaar door de Heere verblijd wordt. De engel spreekt tot Hem zeggende: Vrees niet Zacharias, want uw gebed is verhoord, en uw vrouw Elisabet zal u een zoon baren ...

Een zoon, die vervuld zal worden met de Heilige Geest, een zoon, die de Heere zal bereiden een toegerust volk.

O, nu zal die oude dienstknecht van God wel uitzinnig worden van blijdschap. Niet alleen een zoon, maar een zoon die voor het aangezicht van de Messias zal heengaan om Hem de weg te bereiden. Neen geliefden, nu gebeurt het ergste wat gebeuren kan, Zacharias, de dienstknecht van God, staande in deze heilige plaats, verrichtende een heilig werk, gelooft het niet. Dat is het toppunt van ongeloof. Als je nu vergrijsd bent in de dienst des Heeren, je staat te bidden bij de middelen door God gegeven. Je bent op de heilige plaats, waar God van gezegd heeft: en aldaar zal ik bij u komen en met u spreken van boven het verzoendeksel af. En God komt dan en u zegt nog: nee, dat kan niet, ik geloof het niet. Waarbij zal ik het weten? Doe mij een teken.

Ach, was het Zacharias maar alleen, die zo volhardde in het ongeloof. Maar hoevelen zijn er niet, ook onder ons. Menen, vergrijsd in de dienst des Heeren, onder de verkondiging van het

evangelie, vergrijsd onder het zitten in de kerk. Die net als Zacharias biddende staan, vlakbij God, ja nog veel dichterbij dan Zacharias, want wij leven onder de nieuwe bedeling van het verbond.

Toen was Christus nog niet gekomen, maar nu is Hij wandelende onder ons in het gewaad van Zijn Woord, gelijk Calvijn zegt. Nu spreekt Hij met een hoorbare stem door de mond van Zijn getrouwe dienstknechten. En velen spreken net als Zacharias: waarbij zal ik het weten? Doe mij een teken. Ik kan het zo niet geloven. O, dit is de voortzetting van de paradijsrevolutie. Tegenover Gods ja, ons neen plaatsen. God vlak in zijn gezicht zeggen dat wij Hem zomaar niet geloven. Ja, ik weet wel, hier zullen velen Zacharias in bescherming nemen om hun eigen ongelooft te dekken. Hier zullen velen zeggen: och, die arme Zacharias toch, die man kon zomaar niet geloven, mocht de Heere het hem eens schenken. Ja, ja, en zo het godonterend ongelooft in bescherming nemen en uw leven in uw ongelooft nog houden voor dierbare ontdekking ook. Vreselijk, in één woord. Maar kan een mens dan zomaar geloven? Is het geloof dan niet een gave Gods? Zijn wij zowel in de planting als in de oefening van het geloof niet afhankelijk van de bediening des Geestes? O zeker, geliefden, dat zijn alle onomstotelijke waarheden, in Gods Woord verankerd. Maar God buigt Zich neer naar ons kunnen, zo Hij ons gebiedt te geloven.

God slijpt van Zijn eis niets af. Het niet kunnen verontschuldigt ons niet. God zegt hierin niet wat wij kunnen, maar wat Hij van ons vraagt; en Hij mag het van ons vragen, want wij zijn goed uit Zijn hand voortgekomen. Begrijpt u dat goed, Zacharias staat hier niet als een bekommerd zieltje, maar als een man, die volhardt in het ongelooft.

Hij behoefde niet "zomaar" te geloven. Want God gaf hem de tekenen van Zijn genade. Hij stond op de plaats waar de Heere Zijn belofte vervulde aan Zijn volk.

En naar de mate God Zijn genade in ons leven geopenbaard heeft, is in het ongelooft blijven temeer onze schuld voor God. O, daar is een tijd gekomen, dat Zacharias dit heeft bekend, en daar komen voor al Gods oprechte kinderen tijden, dat zij een walg hebben van zichzelf vanwege hun ongelooft. Niets is er bitterder hier op aarde dan onder al Gods goedheid toch maar te blijven weigeren Zijn Woord aan te nemen. De oprechten zullen het wel toestemmen. Zij kennen de smart, de bitterheid van deze zonde, wanneer zij uitroepen: O God, ga uit van mij, ik ben een monster vanwege mijn ongelooft. U, die trouwe, genadige God, Die nog nooit één van Zijn schepselen bedrogen heeft, Die eer zij riepen reeds antwoordde, Ik heb U gewantrouwd. Ik heb U niet geloofd terwijl U mij de tekenen van Uw genade gaf. Terwijl U mij wees op de kolen van het altaar, terwijl ik de rook van het reukwerk zag.

O, terecht mag ook Jezus van U zeggen: "Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teken, maar hun zal geen ander teken gegeven worden dan het teken van Jona de profeet". Welk teken is dat dan? Het is het teken van de gekruiste Christus.

Zoals Jona drie dagen en drie nachten was in de buik van de vis, zo is ook de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten geweest in het hart der aarde. Geen ander teken zal u gegeven worden, dat God het waarlijk met u meent, o zondaar, dat Hij geen lust heeft in uw dood, dan het teken van de gekruiste Christus. O, als dat uw hart niet zal doen smelten, zal er nooit meer iets zijn wat u aan Zijn voeten brengt. Als dit u niets meer zegt, zullen noch engelen noch duivelen u meer tot bezinning kunnen brengen. Die aan dit teken voorbijgaat, zal nooit een ander teken ontvangen. In Christus heeft de Vader alles gezegd wat Hij te zeggen had. Hij heeft in Hem het binnenste van Zijn hart ons laten zien. Die hieraan voorbijgaat, zal de toorn Gods, ja erger, de toorn van het Lam dragen. Die zal niet alleen veroordeeld worden als een verbreker van Gods wet, maar erger nog, die zal worden weggeworpen van Gods aangezicht omdat hij God op Zijn liefdehart heeft getrapt.

Ja, maar het was toch onmogelijk voor Zacharias om zoiets te geloven? Hoor maar, het ontbreekt hem niet aan argumenten om zijn ongelooft te staven. Hij noemt er twee, er zullen er nog wel meer geweest zijn. Hij zegt: "Want ik ben oud, en mijn vrouw is verre op haar dagen

gekomen". Dit was wel waar. Hij heeft dan ook de schijn mee, maar ook niet meer dan de schijn, want geloven is niet de conclusie trekken uit hetgeen ik rondom mij en in mij zie. Maar geloven is de ogen sluiten en de oren open. Dit is juist de ellende in het leven van Gods kinderen, dat ze de gunst van God willen aflezen uit de weg van Zijn voorzienigheid, die Hij met hen houdt, in plaats van zich te verlaten op Zijn beloften. Geloven is niet iets hebben of iets zien, maar geloven is bij het ontbreken van elk recht en elke grond in uzelf u vertrouwen aan het woord van Gods genade. Calvijn zegt vaak: het is een zich nederwerpen op Gods barmhartigheid. Er zal voor ons verdorven verstand in de weg van Gods voorzienigheid met ons altijd iets overblijven, dat ons wil beletten Gods Woord te geloven. Maar dwars door al onze berekeningen zal de genade haar gang gaan. Hieruit blijkt dat het geloof van een hogere orde is. Het geloof is van God en rekt met God en gelooft wat bij de mensen onmogelijk is. Zo geloofde vader Abraham de Heere zelfs, toen het scheen alsof God Zijn belofte terugnam en Izak opeiste. Maar Abraham lette niet op de omstandigheden, maar geloofde God op Zijn Woord. Zo geloofde Rachab als het leger van Israël in slagorde kwam tegen Jericho en de stadsmuur ineens stortte en zij hing het rode koord uit het venster. Zo geloofde David als Ziklag verbrand was, zijn gezin en bezittingen waren weggevoerd en zijn vrienden stenen opnamen om hem te doden. En in dit geloof stond Zacharias hier niet. O, hij wist wel dat God in het verleden wonderen gedaan had. Hij wist wel dat de Heere Abraham en Sara in hun ouderdom een kind had gegeven. Maar hij kon het niet geloven voor zichzelf. Zijn armen waren te kort om de belofte aan te nemen. Alles, alles scheen daartegen te strijden.

Hoevelen worstelen hiermee in het leven. Zij stemmen het Woord van God toe, Zij geloven dat God Zijn genade in Zijn volk verheerlijkt en kunnen er soms met jaloersheid naar luisteren. Zij geloven dat Christus gekomen is om zondaren zalig te maken; maar wat geloven zij hierin meer dan de duivel? Die gelooft ook wel dat Jezus Zijn volk zal zalig maken. Maar dat geloof maakt u niet zalig, dat geloof rechtvaardigt u niet voor God. Maar dát geloof rechtvaardigt ons als wij, door Gods Geest afgedreven van onze steunsels, ten einde raad, gans hulpeloos tot Hem de toevlucht nemen.

O zeker, de zondaar, die alzo tot Christus komt, zal het van harte belijden dat dit geloof geen werk was dat uit zijn eigen ingewand gesponnen is; dat deze weg der verlossing, aan hem als arm zondaar bekend gemaakt, een wonder is van de genade Gods.

Een weg, die hem van tevoren zo verborgen was als een pad in de zee. Maar zo geholpen zijnde, zal hij ook juist dan de bittere smart over zijn ongeloof zien en bewenen en zich daarover schamen voor God, als Deze voor Hem verzoening gedaan zal hebben.

Daar vloek en wet het hart verstalen,
daar zal 't gezicht, door God gewrocht,
hoe 't bloedrantsoen verzoening kocht,
alras het stenen hart vermalen.

Maar als Zacharias zo in zijn ongeloof volhardt, dan verheft zich Gods gezant Gabriël in al zijn kracht en antwoordt Zacharias: "Ik ben Gabriël, die voor God sta", dat wil zeggen: Zacharias, ik ben Gods adjudant, ik bekleed onder de heilige engelen een plaats der ere, vlak bij God. Zacharias, is het u niet genoeg, dat ik u Gods boodschap breng? Geliefden, als nu in onze woning een adjudant kwam van onze koningin, dan zouden wij toch wel begrijpen dat die niet bij ons kwam zonder een gewichtige boodschap. Dan zouden wij toch begrijpen dat die man een boodschap heeft, die vanwege de waardigheid en het gewicht daarvan niet op een andere wijze mocht worden overgebracht dan door de persoonlijke adjudant van Hare Majesteit. Zo zegt ook Gabriël: "Zou God, Die mij tot u gezonden heeft, liegen!" Vertrouwt gij het niet als ik, één van Zijn engelenvorsten, persoonlijk tot u kom? Zacharias, nu zijt gij niet meer te verontschuldigen in uw ongeloof. En u, kinderen van God, God heeft ons niet Zijn engelen gezonden, niet één van Zijn engelenvorsten, maar Hij heeft ons Zijn Zoon gezonden, de Enige, Zijn Geliefde, in Welke al

Zijn welbehagen is. En Hij staat vlak voor ons en Hij zegt: Ik ben Jezus, de Zaligmaker der wereld. Ik ben het, Die u Gods hart verklaar. Ik zeg u, dat Ik geen lust heb in de dood van een zondaar. Ik bezweer het u in de Naam van Mijn Vader. Maar daarin heeft Mijn Vader lust, dat de goddeloze zich bekere en leve. Ja, hierin openbaart de vader Zijn liefde, dat Hij Mij tot de kruisdood overgeeft, opdat een ieder, die in Mij gelooft, niet zal verderven, maar het eeuwige leven hebben.

Ja maar, hoor ik een stem: er zijn toch kleintjes in de genade, zwakke lammetjes, klein in geloof, klein in moed, klein in kracht? Ja, maar Zacharias was geen kleintje in de genade. Zacharias volhardde in het ongeloof. Kleintjes in de genade zijn gen mensen die zeggen: ik moet eerst een teken hebben, anders geloof ik het niet. Maar dat zijn mensen die smart, bittere smart hebben over hun zonden, dat ze de Heere zoveel en zolang bedroefd hebben. En die het uitroepen: O Heere, waarom hebt U mij niet allang verstoten, waarom bent U toch zo goed voor mij? Waarom draagt de aarde mij nog en waarom dekt de hemel mij? Zij liggen zo hongerig en dorstig aan Gods troon. Zij worden zo ingewonnen voor Gods recht door de liefde Gods, die in hun harten is uitgestort. Zij hebben niets te eisen; alles wat zij nog mogen hebben, is hun een wonder. Zij zien juist in die tijd overal Gods hand in. Als de zon schijnt, zeggen zij: Ach Heere, zou u mij tot een licht willen zijn? Als God regent op een dorstige aarde, zeggen zij: Heere om der zonden wil kon het niet meer, maar U doet Uw milde hand open en verzadigt al wat leeft.

Als ze naar Gods huis mogen opgaan: Heere, ik hoef niet vooraan te staan, als ik maar mee mag gaan. En als ze dan eens horen dat bij al de zonden en al het verderf, dat ze in zich zien de Heere toch milde handen en vriendelijke ogen heeft, dan kunnen zij het niet meer op en wenen naar Zijn gemeenschap en treuren over de breuk, die hen van zulk een dienenswaardig God scheidt. Nee, voor zulken is de Heere niet hard, die bestraft Hij niet, die voedt en verkwikt Hij in Zijn bedehuis. Tot zulken zegt Hij: "Zalig zijn die treuren, want zij zullen vertroost worden".

Maar Zacharias wordt niet in bescherming genomen als een kleintje in de genade en vertroeteld in zijn ongeloof, maar Zacharias wordt bestraft als volhardende in zijn ongeloof. Als iemand die weigert Gods Woord gehoor te geven. Daarom zegt de engel: "En zie, gij zult zwijgen en niet kunnen spreken tot op de dag dat deze dingen geschied zullen zijn, omdat gij mijn woorden niet geloofd hebt, welke vervuld zullen worden op hun tijd".

Nu krijgt Zacharias een teken, maar zo had hij het niet bedoeld. Nu krijgt hij een teken tot zijn schande. Nu moet hij zwijgende over de aarde gaan. O, hoevelen van Gods kinderen zijn er niet, die hun hele leven zwijgende over de aarde gaan, omdat zij in het begin van hun geestelijk leven, toen God hun de belofte des Evangelies opende, niet durfden uitkomen. Ja soms tot aan hun sterfbed moeten zwijgen omdat zij in ongeloof geweigerd hebben Gods werk te erkennen. O God zal u er uit halen, Hij zal zijn waarheid nimmer krenken. Hoewel het waar is dat zulke zwijgers verre boven al die holle leeghoofden uitkomen, die altijd maar kunnen praten, maar zonder enige geestelijke inhoud zijn, toch hebben zulke zwijgers zichzelf veel schade gedaan en zouden ze tot meer nut van Gods kerk en tot meerdere eer van Gods Naam geleefd kunnen hebben.

O, onderzoekt nu eens, geliefden, waar uw zwijgen uit voortkomt. Het ongeloof is zulk een monster in ons leven. Dat ongeloof krenkt God, dat bedroeft God. er is geen zonde die ons onbekwamer maakt tot de dienst van God dan het ongeloof.

Daartegenover kroont de Heere het geloof der Zijnen. Als Simeon gelooft, komt er een glans van vreugde op zijn gelaat en wenst hij afgelost te worden om altijd bij de Heere te mogen zijn. Als Anna gelooft, gaan haar lippen open en belijdt zij Hem in Wie zij haar Zaligmaker vond. Als de herders geloven, gaan zij zingen, hetgeen wij nu met hen doen uit de lofzang van Maria vers 6 en 7.

Als Zacharias uitkomt uit het heilige kan hij niet anders dan wenken en wat gebaren maken. De schare begrijpt het in zoverre, dat zij bekent dat hij een gezicht gezien heeft. Wanneer hij zijn handen uitbreidt om het volk te zegenen, blijft hij stom. Niet alleen Zacharias is getroffen door zijn ongelof, maar ook het volk is erdoor getroffen. Hij kan hen geen deelgenoot maken van het grote heil, hem verkondigd.

En daarom kinderen Gods, min of meer geofend, dat er geen stilzwijgen hij u gevonden zou worden. Veracht toch de dag der kleine dingen niet. Houdt de Heere aan Zijn Woord. Als gij zwijgt, wie moet dan toch des Heeren lof vertellen? Wie zal dan uw kinderen vertellen wie God is? Wie zal hen dan bewegen tot het geloof, als gij zwijgt? Wie zal de mensen, die nog buiten God en Zijn dienst staan, jaloers maken op het leven in de dienst des Heeren? Gij zijt geroepen om Zijn getuigen te zijn. Nee, overtuigen kan Gods Geest alleen; dat vraagt de Heere ook niet van u. Bekeren kunt u de mensen niet, het behoeft ook niet. Dat zal God Zelf doen. Maar Hij wil dat u getuigt, getuigt, van al Zijn deugden. Wie Hij is in Zijn straffende gerechtigheid, maar ook wat Hij zijn wil in Zijn ontfermende liefde voor mensen, die hulpeloos tot Hem vluchten. Gij moet getuigen van Jezus en van Zijn reddende liefde. Gij hebt iets gezien van de toorn Gods, nederdalende op het hoofd van uw lieve Borg. U zag Hem liggen in de allergrootste ellende in de kribbe. U hoorde Hem kermen: "Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe!" U stond misschien bij het kruis toen Hij smekende uitriep: "Mij dorst!" Ja, in diepe ontroering hebt u het misschien die arme zondaar nagestameld, die eens stond bij het kruis en uitriep: "Heere Jezus, kom af van het kruis, dat is mijn plaats". Laat dan geen stilzwijgen bij u zijn.

O het is waar, Zacharias wordt niet verstoten. Hij vervult zijn werk die ganse week, maar met een stomme mond. En nu gaat hij naar huis, waar hij zijn vrouw van dit alles in kennis stelt. Gods werk gaat door, Hij is er getuige van, van maand tot maand. O wat een beschaming van zijn ongelof. Wat een tranen van diepe smart zal hij geschreid hebben; wat zal hij bij alle blijdschap zich hebben verfoeid voor God en de mensen. Niemand kon hij vertellen wat God gedaan had. Met niemand spreken van de genade Gods, aan hun beiden bewezen. Niemand het grote geheim mededelen, dat de beloofde Messias haastelijk komen zou. Gaan velen van Gods kinderen niet in deze smart over de aarde? Gods trouw niet te kunnen ontkennen, Gods genade mogen ervaren, en dan niet te kunnen uitkomen? O het is waar, zulke zwijgers maken het openbaar in hun leven door hun daden, dat zij de Heere vrezen. In hun handel en wandel worden zij gekend als een zaad dat de Heere gezegend heeft. Want de inwoning des Heiligen Geestes laat niet zonder vrucht.

Maar tot een trouw getuige des Heeren zijn ze niet. O, nu moet u niet denken dat dit ons staat beschreven, opdat wij allen nu maar naar huis zouden gaan en zeggen: "Nu ja, als het ongelof dan zo'n grote zonde is, dan zal ik ook maar geloven, dan zal ik er mij maar bij neer leggen en bij mijzelf vaststellen dat Hij ook voor mij gestorven is". Nee het is juist beschreven, opdat wij met onze schuld naar huis zouden gaan, onze knieën buigen en zeggen: Óch Heere, hier ben ik nu voor Uw aangezicht, een ongelovig zondaar met een zwijgende mond. En dat terwijl ik niet kan ontkennen dat U mij trok uit de duisternis tot Uw licht. Ik kan het niet ontkennen met mijn ganse hart U als mijn God te hebben gekozen. Ik kan het niet ontkennen U lief te hebben, Heere, boven al wat in de wereld is. Maar ik arme dwaas durf het op Uw Woord niet te wagen. Ik vertrouw meer op de bedrieglijke waarneming van mijn bedorven oog dan op Uw Woord! O klaag en kerm voor uw God en onderzoek intussen in Zijn Woord over welken Hij Zich ontfermen wil.

Hij wil mensen vol striemen en wonden, blind en dwaas, hulpeloos en ongelukkig, opdat Hij aan zulken het volle heil Zijner bediening zou kunnen verheerlijken. Die in oprechte smart zijn ongelof tot God uitdraagt, zal door Hem niet vergeten worden.

Eens komt de dag dat de band van uw tong zal worden losgemaakt. Dan zult gij uw schade inhalen. Maar laat dat uw schaamte over uw ongelof vermeederen. Staart niet al te zeer naar

gevoelige genieting van Gods liefde, maar weet dat Christus even dierbaar kan zijn in het gemis als in het bezit. Al mochten wij geen groter goed bekomen dan eeuwig naar Jezus hongeren, wij zouden reeds zalig zijn. Maar nu heeft Hij toegezegd, dat wij Hem zullen zien gelijk Hij is. Eerst echter hebben wij nog een kleine tijd met Hem te lijden, geduldig Zijn kruis op ons te nemen en Hem te volgen. Hij heeft eerlijk gezegd dat onze weg niet over rozen zal gaan hier op aarde. Maar Hij heeft toch beloofd ons een goede thuiskomst te zullen bezorgen. De wereld ziet ons verkeerd, omdat zij God niet kent. Zij weet niet dat wij in droefheid blijdschap hebben en onder onze tranen zingen van Hem, Die ons zo uitnemend heeft liefgehad. Als wij dan reeds onze droefheid niet willen ruilen voor de blijdschap der wereld, hoe groot zal onze vreugde dan zijn als Hij eens onze druk zal verwisselen in geluk. Dan hebben wij er graag nog wat donkere dagen voor over, het licht zal ons zoveel te zoeter zijn. De slagen van Jezus zijn zoeter dan de kussen van de wereld.

Ja, het is ons liever dat Jezus met ons twist, dan dat de wereld ons zegent. Want moet onze mond dan zwijgen onder Zijn straffende hand, wel, Zijn werk gaat door, ons hart zal des te voller worden om Zijn lof te verkondigen daar, waar wij nooit meer aan Zijn Woord zullen twifelen. Waar de volmaakte vervulling van alles wat Hij heeft beloofd ons geworden zal. Waar alle dingen zullen moeten medewerken om eens volmaakt te zingen:

Wij heffen 't hoofd omhoog, wij zullen d' eerkroon dragen
door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen.
Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.